

Editorial

Qui votarien els infants?

Els infants i adolescents no voten. Els infants i adolescents no compten. A casa nostra tampoc.

Fa poques setmanes tingué lloc a les Nacions Unides una Convenció Internacional sobre els Drets de l'Infant. Una trobada d'alt nivell que solament ha servit per tranquil·litzar la consciència dels governants d'arreu del món durant unes hores. Després d'escampar arreu elegants paraules i bones intencions, l'allau de més recents i més preocupants informacions d'actualitat ha tornat a deixar els infants al lloc que aquesta societat els destina. Al racó. La societat maltracta l'infant. Tots som maltractadors dels infants, si més no per omissió.

Un infant és maltractat quan és objecte de violència física i/o psíquica, de fet i/o d'omissió, per part de les persones i/o institucions de què depèn el seu bon desenvolupament. Aquesta definició del maltractament, curta però d'un gran abast, ens ha de fer pensar si estem oferint -també nosaltres, privilegiats del món occidental- als nostres nens i adolescents allò que, de veritat, els cal. El nostre món, pensat pels adults continua vivint el present immediat. Als infants, ja els arribarà llur torn. El nostre exemple, però no és precisament la millor herència si allò que volem és que els nostres néts tinguin més salut. La nostra no és una forma de vida lliure, joiosa, solidària i autònoma. De fet, estem mantenint un cercle intergeneracional de maltractament social i institucional.

Els que treballem en el món dels infants i els adolescents hem d'assumir el paper que aquesta tasca ens exigeix. Certament la tasca assistencial i l'atenció personalitzada de l'infant i la seva família demana una actualització constant de coneixements i de tècniques. Però fóra bo, també, que ens sentíssim responsables de llurs condicions de vida i fóssim els portaveus de llurs interessos davant els organismes de decisió política i administrativa. Cada professional sap el grau d'influència que individualment té per avançar en aquest camí. Hem d'aprendre a no desapropiar la nostra posició per fer sentir la veu dels menuts que atenem.

Aquesta sensibilitat envers la infantesa no hauria de limitar-se, però, a una actuació professional en solitari i aïllada. Per la nostra formació, excessivament individualitzada i organícista, se'ns fa difícil treballar en equip amb d'altres professionals. Però hem de comprendre que l'interès de l'infant demana que tots aquells que hi tenim contacte ens esforcem a reunir els nostres esforços en benefici d'unes condicions de vida més saludables per a tots i cadascun d'ells. El treball en equip amb els treballadors socials, els mestres, els psicòlegs i/o les associacions i organismes d'atenció a la infància permeten, tot sovint, albirar solucions que semblen impensables des d'una posició exclusivament curativa. Cal que fem un esforç per conèixer la xarxa de serveis -i si és possible les persones- de suport psico-social de què disposem en la nostra tasca diària.

De vegades aquest treball cal realitzar-lo en el marc d'associacions interdisciplinàries no oficials l'objectiu de les quals sigui la millora de les condicions de vida dels infants. L'Associació Catalana per a la Infància Maltractada (ACIM) n'és un exemple. El seu

objectiu és aconseguir que els infants de casa nostra siguin ben tractats en tots els àmbits de llur existència. Els pediatres catalans s'han distingit sempre per llur inquietud i empenta. I és per això que sobta que al I Congrés Estatal sobre la Infància Maltractada, que l'ACIM organitzà ara fa poc més d'un any, els professionals del món de l'infant menys representats fossin els pediatres, juntament amb els mestres. Certament, la situació actual de canvi i inestabilitat no és la millor per fer aparèixer aquestes sensibilitats que, de ben segur, tots tenim. No insistirem ara en les deficiències que són l'origen d'aquest nostre desencís. Sí que volem, en canvi encoratjar tots els pediatres a compartir llurs coneixements en el si de les associacions que, com la nostra, volen fer-se ressò de les necessitats, físiques i psicològiques, dels infants que atenen i de llurs famílies.

Els pediatres sí que voten. Els pediatres sí que compten. Que sapiguem ser la veu dels nostres menuts i confiats conciutadans.

Francesc Domingo i Salvany
Associació Catalana
per a la Infància Maltractada